

DE FYRAS TECKEN

AF
A. CONAN DOYLE
ÖFVERSETTNING FRÅN ENGLISHAN.

En lektion i logisk slutledningskonst.

Sherlock Holmes tog först ner en flaska från kaminfrisen och därefter fram sin lilla hundspruta ur det nätta marokinsfodralet. Med sina långa, hvita nervösa fingrar satte han den fina nålen i ordning och vek upp vänstra skjortärmen. En stund hvilade hans öga tankfullt på den seniga underarmen och handleden, båda alldeles översälda af märken och ärr efter oräkneliga stygn. Slutligen stack han in den hvassa spetsen, tryckte ner kolven och sjönk tillbaka i sin sammetsklädda länstol med en djup suck af belåtenhet.

Under många månader hade jag tre gånger om dagen varit vittne till ofvan beskrifna förfarande, men vanan hade icke kunnat förlikas mig med det. Tvärtom retade anblicken därpå mig mer och mer för hvarje dag, och jag låg och hade samvetskal om nätterna vid tanken, att jag icke haft mod att protestera. Om och om igen hade jag högtidligt lofvat mig själf att säga rent ut allt, hvad jag hade på hjärtat rörande detta ämne, men det var något i min kamrats kalla världsloshet, som gjorde honom till den siste, mot hvilken det skulle falla en in att taga sig något liknande en frihet. Hans stora begäring, hans öfverlägsna sätt, den erfarenhet jag haft af hans många märkvärdiga egenskaper, — allt detta gjorde mig skygg och obegäret att motsäga honom.

Men denna dag, vare sig det kom af Beanevinet, som jag druckit till frukosten, eller af den extra förbittring, som hans ytterliga kallblodighet väckte hos mig, kände jag helt plötsligt, att jag icke kunde hålla ut längre.

— Hvad är det i dag, frågade jag, morfin eller cocain?

Han svarade mig med en snett blick från den gamla svartkonstbok, som han bläddrade i.

— Det är cocain, sade han, en sjuprocentlösning. Har ni lust att försöka den?

— Nej, jag tackar, svarade jag tvärt. Min hälsa har ännu icke öfvervunnit följderna af det afghanska fälttåget, och jag har icke råd att ytterligare öfveranstänga den.

Han smög sig åt min häftighet. Kanske har ni rätt, Watson, sade han. Jag förmodar, att dess inflytande är skadligt i fysiskt afseende. Men jag finner det så utomordentligt lifvande och stärkande för sinnet, att dess sekundära verkan endast är en sak af ringa vikt.

— Men betänk då, sade jag allvarligt, räknar efter kostnaden! Er hjärna blir kanske upplifvad och starkt, som ni säger, men det är en patologisk och sjuklig process, som medför en förökad omsättning af cellväfaden, och till slut kan lämna efter sig en permanent svaghet. Ni vet själf, hur ohjälpligt dyster ni brukar bli, när reaktionen sedan inträder. Nej, spelet är bestämt icke värdt insatsen. Hvarför skulle ni för en flyktig, öfvergående njutning riskera att mista de stora gåvor, som naturen skänkt er? Kom ihåg, att jag icke endast talar som den ene kamraten till den andre, utan också som läkaren till patienten, för hvars hälsotillstånd han är i viss mån ansvarig.

Han tycktes icke vara stött. Tvärtom, han satte fingerandarna mot hvarandra och stödde armbågarna mot sidokamrarna på stolen, som om han kände sig hägad, att prata.

— Mitt sinne upprepar sig alltid mot allt stillastående, sade han. Ge mig problem att lösa, ge mig arbete, ge mig den mest obegripeliga chifferskrift eller den mest invecklade analys — då är jag i mitt esse, då kan jag undvara artificiella stimuleringsmedel. Men jag afskyr hvardagslivets ödrägliga enahanda; jag har behöf af andlig uphetsning. Det är därför jag valt mig mitt eget särskilda yrke eller snarare skapat det, ty jag är den ende i mitt fack i hela världen.

— Den ende private detektiven? frågade jag.

— Ja, den ende private, konsultative detektiv, som finns, svarade han. Jag är den siste och högsta instansen i detektiva frågor. När Gregson eller Lestrade eller Athelney Jones står där rådslösa — hvilket de i förbigående sagdt, göra för det mesta — förelägger man mig saken. Jag undersöker alla fakta som kunnat och specialist och uttalar mitt domslut. Mitt namn förekommer icke i någon tidning. Själva arbetet, nojet att finna ett fall för min egendomliga begäring, är min högsta belöning. Men ni har själf haft en liten smula erfarenhet af mitt sätt att gå tillväga i det Jeffersonska målet.

— Ja, det vill jag lofa, utbrast jag varmt. Jag har aldrig i mitt lif blifvit så slagen af något. Jag har till och med skildrat det i en liten strökskrift under den något fantastiska titeln "En studie i eldrott".

Han skakade sorgset på hufvudet.

— Ja, jag ögnade igenom den, sade han. Men uppriktligt sagt, kan jag icke gratulera er därtill. Detektivkonsten är, eller borde vara, en exakt vetenskap och skulle behandlas på samma kalla, lidelsefria sätt. Ni åter har försökt ge det hela en romantisk anstrykning, hvilket gör ungefär samma verkan, som om ni fliekade in en kärlekshistoria eller enlevering i Euklides' femte proposition.

— Men romantiken fanns där, invände jag. Jag förvände inga fakta.

— Några fakta borde ha understrykts eller

åtminstone behandlats med en mera noggrann känsla för de riktiga proportionerna. Den enda punkt af målet, som förtjänade att omnämnas, var den egendomliga analytiska slutledning från verkningar till orsaker, genom hvilken jag lyckades bringa ljus i saken.

Det förtogade mig att höra denna kritik öfver ett arbete, som var särskildt ämnadt att bereda honom nöje. Dessutom tillstår jag, att jag kände mig retad af den egoism, som tycktes göra anspråk på, att hvarje rad i min skrift skulle vara ägnad åt hans enskilda goranden och låtanden. Mer än en gång under loppet af de år, vi bott tillsammans på Baker Street, hade jag lagt märke till, att en småaktig läfänga dolde sig under min kamrats lugna, doerande sätt. Jag sade likväl ingenting, utan satt och gned mitt sårade ben. Jag hade fått det genomskjutet af en Jesaikiel för en tid sedan, och fastän det icke hindrade mig från att gå, värkte det alljämt plågsamt vid hvarje ombyte af väderleken.

— Min praktik har nyligen blifvit utsträckt till kontinenten, fortsatte Holmes efter en stund, i det han stoppade sin pipa. Jag rådförades i förra veckan af Francois le Villard, hvilken, som ni kanske vet, på sista tiden börjat intaga en ganska framskjuten ställning bland de franska detektiverna. Han har hela den galliska förmågan af snabb uppfattning, men han saknar det omfattande förråd af exakta kunskaper, som är nödvändigt för att uppnå den högsta graden af fulländning i hans konst. Saken i fråga var förknippad med ett testamente och erbjöd några rätt intressanta drag. Jag var i stånd att hänvisa honom till två parallella fall, det ena i Riga 1857 och det andra i St. Louis 1870, hvilka ingåfvö honom tanken på den rätta lösningen. Det här brevet fick jag i morse med tacksägelser för hjälpen.

Under det han talade kastade han till mig ett ark hopskrunkadt brefpapper af utländskt fabrikat. Jag ögnade igenom det och uppfångade en massa beundrande utrop med oupphörigt inflikade "magnifique, coup-de-maitres och tours-de-force", allt vittnande om fransmannens hänförelse beundran.

— Han talar som en lärjunge till sin mästare, sade jag.

— Ah, han uppskattar mitt bistånd för högt, svarade Sherlock Holmes i en lätt ton. Han är själf ganska mycket begåfvad. Han besitter två af de tre egenskaper, som äro nödvändiga för en idealisk detektiv. Han har iakttagelseförmåga att draga slutsatser; det enda han brister i är kunskaper, och de kunna komma med tiden. För närvarande håller han på med att öfversätta mina små arbeten till franska.

— Edra arbeten!

— Ah, visste ni icke det? utbrast han skratande. Ja, jag har gjort mig skyldig till flere broschyrer. De handla om tekniska frågor. Här till exempel är en "Om skillnaden mellan askan efter olika tobakssorter" hvarjag räknar upp hundrafyrtyio slag af cigarer, cigarretter och tobak, jämte kolorerade stålstick, visande skillnaden i askan. Det är en punkt, som oupphörigt dyker upp i brottmålsförhållanden, och som stundom kan vara af yttersta vikt såsom ledtråd. Om man till exempel bestämt kan säga, att ett mord begåtts af en person, som rökte samsta sortens Virginatobak, så inskränker det i sin uppenbart fallet för undersökningar. För ett öfvad öga är det lika mycken skillnad mellan den svarta askan efter en Trichinopolis och det fina fjnsta efter en äkta Havana, som det är mellan en kålrot och en potatis.

— Ni har en märkvärdig skarp blick för de minsta enskildheter, anmärkte jag.

— Jag uppskattar deras stora vikt och betydelse. Här är min afhandling om sättet att leta reda på fotspår, jämte några anmärkningar om bruket af gips, såsom bevarare af aftryck. Och här är en kurlös liten broschyr om yrkets inflytande på handens form, med litografier öfver händerna hos skifferhuggare, smjörn, korskärare, sättnare, väfvere och diamanthugare. Det är en sak af stort praktiskt intresse för den vetenskapliga detektiven, synnerhet i sådana fall, där det är fråga om lik, som ingen kommer och återfördrar, eller när det gäller att upptäcka brottslingars antecedentia. Men jag trötter er genom att rida på min vanliga käpphäst.

— Icke det ringaste, svarade jag allvarsamt. Jag finner det ytterst intressant, synnerhet sedan jag haft tillfälle att observera er praktiska tillämpning däraf. Men ni talade nyss om iakttagelseförmåga och slutledningskonst. Innefattar då icke den ena till viss grad den andra?

— Nej, knappast, svarade han, i det han bekvämt lutade sig tillbaka i länstolen och sände upp tjocka, blå rökvirvlar ur sin pipa. Iakttagelseförmågan visar mig till exempel, att ni i morse var till postkontoret på Wigmore Street, men det är slutledningskonsten, som underrättar mig om, att ni gick dit för att afsända ett telegram.

— Mycket rätt! utbrast jag. Rätt i båda fallen! Men jag tillstår, att jag icke begriper, hur ni kunde komma på det. Det var en plötslig ingivelse af mig, och jag har icke nämnt det till någon.

— Det är mycket enkelt, sade han, småskratande åt min förvåning, — så orimligt enkelt, att en förklaring är öfverflödig; men det kan tjäna till att fastställa gränserna för iakttagelseförmåga och slutledningskonst. Iakttagelsen säger mig, att ni har en smula rödaktig jord fastklibbad på en vrist. Alldeles midt för postkontoret på Wigmore Street har de tagit upp stenläggningen och kastat upp litet jord, som ligger så, att det är svårt att undvika att trampa i den, när man går in. Jorden har denna egendomliga rödaktiga färgskiftning, som,

så vidt jag vet, icke finns någon annorstädes i grannskapet. Så mycket är iakttagelse. Resten är slutledningskonst.

— Hvad ledde er då till slutsatsen om telegrammet?

— Jo, naturligtvis visste jag, att ni icke skrifvit ett bref, eftersom jag setat midt emot er hela morgonen. Jag ser också i er öppna läda där, att ni har ett ark frimärken och en tjock, buntad brevkort. Hvad kunde ni då gå till postkontoret för annat än för att afsända ett telegram? Eliminera alla andra faktorer, och den enda, som återstår, måste vara den satta. — I detta fall är det säkerligen så, svarade jag efter ett ögonblicks betänkan. Men saken är, som ni säger, mycket enkel. Skulle ni tycka det vore oförsämdt, om jag satte edra teorier på ett svårare prov?

— Tvärtom, svarade han, det skulle hindra mig från att taga en ny dosis cocain. Jag skall med största nöje skärsåda hvarje problem, som ni behagar underställa mig.

— Jag har hört er säga, att det är svårt för en person att begripa ett föremål till dagligt bruk, utan att därpå lämna ett sådant intryck af sin personlighet, att en öfvad iakttagare kan läsa det. Nå väl, jag har här en klocka, som nyligen kommit i min ägo. Vill ni vara snäll och låta mig få ett ödomme om den förre ägarens karaktär eller vanor?

Jag räckte honom klockan, inom mig en smula road, ty profvet var, som jag ansåg, omöjligt, och jag ämnade det som en läxa för den något doerande ton, han ibland anslag. Han vägrade klockan i handen, såg skarpt på urtaflan, öppnade boetten och undersökte verket, först med blotta ögonen och sedan med ett starkt förstoringsglas. Jag kunde knappt låta bli att se åt hans nedslagna min, när han slutligen knäppte igen fodralet och räckte mig det tillbaka.

— Det är knappt något att säga, anmärkte han. Klockan har nyligen blifvit rengjord, hvilket beröfvat mig mina innehållsrästa fakta.

— Ni har rätt, menade jag. Den gjordes ren, innan den skickades till mig.

I mitt stilla sinne anklagade jag min kämrar för att söka öfverskilla sitt nederlag med den mest eländiga och haltande ursäkt. Hvilka fakta kunde han väl väntat att finna, ifall klockan icke varit rengjord?

— Men fastän otillfredsställelse, har min undersökning dock icke varit alldeles fruktlös, fortfor han, stirrande upp i taket med en matt, drömmande blick. Under förutsättning af ett berättigande, skulle jag anse, att klockan tillhör en äldre broder, som ärit den efter er far.

Det sluter ni er utan tvifvel till utaf det H. W., som står på boetten.

— Just det. W. betyder ert eget namn. Klockan är daterad femtio år tillbaka i tiden, och initialerna äro lika gamla som klockan, — följaktligen gjordes den för den förra generationen. Guld och juveler öfvergå vanligen till äldre sonen, och han har i de flesta fall samma namn som fadern. Om jag minns rätt, har er far varit död i flera år, och alltså har klockan varit i er äldre brors ägo.

— Rätt så till vida, sade jag. Något mera?

— Han var en man med oordentliga vanor, — mycket oordentlig och världslos. Han trädde ut i livet med goda afsikter, men förspilde sin lycka, lefde en tid i fattigdom med korta tillfälliga mellanrum af välmåga, slog sig slutligen på att dricka och dog. Det är allt, hvad jag kunnat upptäcka.

Jag sprang upp från stolen och linkade otåligt omkring i rummet med en god portion bitterhet i hjärtat.

— Det är ovärdigt af er, Holmes, sade jag. Jag skulle aldrig ha trott, att ni ville föredra er därhän. Ni har gjort efterforskningar om min olycklige brors historia, och nu påstår ni att ni slutit er till denna kunskap på ett eller annat fantastiskt sätt. Ni kan icke begära, jag skall tro, att ni last allt detta i hans gamla klocka! Det är ovärdigt och, rent ut sagt, det har något af charlataneri i sig.

— Käre doktor, sade han hjärtligt, jag ber er förlåta mig. Då jag betraktade hela saken som ett abstrakt problem, glömde jag, hur personligt och plågsamt det måste vara för er. Men jag försäkrar er, att jag aldrig ens visste, att ni hade en bror, förr än ni räckte mig klockan.

— Hur i allt underbarns namn letade ni då ut dessa fakta? De äro fullständigt riktiga i alla delar.

— Ah, det var tur? Jag kunde endast säga, hvad som var det troligaste. Jag väntade icke alls att vara så exakt.

— Men var det icke bara gissningar?

— Nej, nej, jag gissar aldrig. Det är en gemen vana, som gör därtill den logiska förmågan. Hvad som tycks er besynnerligt, förefaller endast så, därför att ni icke följder min tankegång eller ger akt på de obetydliga fakta, hvarjag man kan draga vidsträckt slutsatser. Till exempel, jag började med att säga, att er bror var oordentlig. Om ni ger akt på nedre delen af det där urfodralet så skall ni finna, att det icke endast är buckligt på två ställen, utan också alldeles nött och rispadt genom vanan att bära andra hårda föremål, såsom pängar och nycklar, i samma ficka. Det är sannligen ingen storbragd att antaga, att en person, som behandlar en femtio guineers-ur så världslost, måste vara en oordentlig människa. Icke håller jag den slutsatsen särdeles långt borta, att den som ärver ett så värdefullt föremål också är tämligen väl försörjd i andra afseenden.

Jag nickade för att visa, att jag följde med hans resonemang.

— Det är mycket vanligt bland engelska

pantlånare att, när de taga emot en klocka, rista pantsedelns nummer med en nålspets på insidan af fodralet. Det är mera bekvämt än en pappersetikett, och man löper ingen fara att få numret bortslarvad eller bortbytt. Det var icke mindre än fyra sådana märken, som jag genom förstoringsglaset upptäckte på fodralets innersida. Slutsats, — att er bror ofta var hvad man säger "på dekis". Sekundär slutsats — att han hade tillfälliga perioder af bättre villkor, annars skulle han icke kunnat lösa igen pönten. Slutligen ber jag er se på den inre boetten, där nyckelhalet har sin plats. Betrakta de tusentals risporna rundt omkring hålet, — märken efter hvar urnyckeln halkat undan. Hvilken nyckel människa skulle kunnat karfva sådana refflor? Men ni skall aldrig finna en drinkars klocka utan dem. Han drar upp den om kvällarne och lämnar efter sig dessa spår af sin ostadiga hand. Hvad är det väl för mystiskt i allt detta?

— Nej, det är klart som dagen, svarade jag. Jag ångrar den orättvisa, jag gjorde er. Jag borde ha haft mer tilltro till er underbara förmåga. Får jag fråga, om ni för närvarande har någon yrkesmässig undersökning för handen?

— Nej, det är anledningen till cocainen. Jag kan icke lefva utan själsarbete. Hvad annat finns det att lefva för? Ställ er vid fönstret där. Har det väl någonsin funnits en mera ödräglig, eländig, fattig värld? Se hur den gula dimman vältrar ner för gatan och sveper in de smutsbruna husaderna! Kan något vara mera hopplöst prosaiskt och trivialt? Hvad tjänar det till att ha talanger, doktor, när man icke har något fält att öfva dem på? Brottet är hvardagligt, tillvaron är hvardaglig, och inga andra egenskaper än de, som äro hvardagliga, kunna finna användning på jorden!

Jag hade just öppnat munnen för att svara på hans tirad, då efter en hastig knackning, vår värdinna kom in, bärande ett visittkort på en mässingsbricka.

— Det är ett ungt fruntimmer, som söker herrn, sade hon, vändande sig till min rumkamrat.

— Miss Mary Morstan, läste han. Hm, jag kan icke påminna mig det namnet. Bed den unga damen stiga in, mrs Hudson. Nej, gå icke, doktor? Jag skulle föredraga att ni stannade.

Miss Morstans kasus.

Miss Morstan trädde in i med säkra steg och till det yttersta lugn och behärskad. Det var en ljusluttad ung dam, liten, nätt, väl behandlad och klädd med den mest fulländade smak. Det låg dock en prägel af ytterlig enkelhet öfver hela hennes dräkt, som antydde inskränkta villkor. Klädningen var af mörkgrå heige utan alla garneringar och draperier, och hon bar en liten baret af samma dystra färg, endast upplifvad af en hvit fjäder på ena sidan. Hennes ansikte kunde hvarken skryta med regelbundna drag eller vacker hy, men uttrycket var mildt och behagligt, och hennes stora blå ögon hade en ovanligt intelligent och sympatisk blick. Under hela min erfarenhet af det tåcka konet — och den sträcker sig öfver många nationer och tre skilda kontinenter — hade jag aldrig träffat på ett ansikte, som gifvit ett vackrare löfte om en fin och känslig natur. När hon tog plats på stolen, som Sherlock Holmes satte fram af henne, kunde jag icke undgå att märka, hur hennes läppar darrade, hennes händer skälfde och hon visade alla tecken till stor sinnesrörelse.

— Jag har kommit till er, mr Holmes, sade hon, därför att ni en gång satte min principal, mons Cecil Forrester, i stånd att lösa en liten huslig förveckling. Hon behöll ett djupt intryck af er vänlighet och skicklighet.

— Mrs. Cecil Forrester, upprepade han tankfullt. Jag tror, att jag var henne till en smula nytta. Men om jag minns rätt, så var det en mycket enkel kasus.

— Det tyckte icke hon. Men i alla händelser kan ni icke säga detsamma om mitt ärende. Jag kan knappast tänka mig något mera besynnerligt, något mera ytterligt oförklarligt än den ställning, hvarjag jag befinner mig.

Holmes gnuggade händerna, och hans ögon lyste, under det han lutade sig framåt i stolen med ett uttryck af koncentrerad uppmärksamhet i sitt skarpa hökansikte.

— Framställ er kasus, sade han i kort, af-färsamlig ton.

Jag började finna min närvaro byrdsam.

— Ni ursäktar mig helt säkert, sade jag i det jag steg upp.

Men till min förvåning sträckte den unga damen ut sin handsbeklädda hand för att hålla mig kvar.

— Om er vän, sade hon, ville vara nog god att stanna, kunde han vara mig till ovärderlig nytta.

Jag sjönk åter ned i stolen.

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

Napoleon Bonaparte. Af William M. Sloane. En populär historisk framställning. Öfversättning af O. H. Dunrath. Med talrika illustrationer efter de förmåsta original. 608 sidor. 1904. Inb. i särdeles elegant och smakfullt halfranskt band. \$2.50

Wilhelm II i privatlivet. Ur Berliner-hofvets hemliga historia efter höidanden hos kejserinnan-drottningen, Grefvinnan Eppinghovens papper och dagboksanteckningar från 1888 — 1898. Utgifven af Henry W. Fischer. 416 sidor. 1905. Inbundet i halfranskt originalband. \$1.20

Ralston-klubbens Råd till frika. 20c

Från Furst Alberts land. Skildringar af furstendömet Monaco land och folk, historia och statsinstitutioner af Ragnar Lundberg. 20c

En storstads skuggsidor. Sederoman från våra dagars Stockholm af Gurt Lange. \$1.05

Namnslagsverser att skriva på vykort och gratulationsbref af Gustavus. 15c

Vida världen. Resor och äfven-tyr i främmande land. Första serien. 446 illustrationer. 480 dubbelpaltiga sidor. Inb. i elegant klothband. \$1.75

Vida världen. Andra serien. 571 dubbelpaltiga sidor. Öfver 600 illustrationer. Eleg. kloth. \$1.75

Hennes hjärta. Roman af Holger Rasmussen. 220 sid. 60c

Ett helgon. Roman från det moderna Italien af Antonio Fogazzaro. Öfversättning från italienska af Amalia Fahlstedt. 376 sid. 1907. 85c

Rodney Stone. Roman af A. Conan Doyle. 336 sidor. 1906. 60c

En tripp till Amerika af Aug. Palm. 246 sid. rikt illustr. 35c

Billionären. Äfventyrsroman af Ambrose Pratt. 378 sid. 60c

Zanon! Roman af Edw. Lytton Bulwer. 500 sid. 1904. 85c

Trogen i i döden. Berättelse från Karl den stores tid af Felix Dahin. 327 sid. 1904. 65c

Ind. i eleg. originalkloth. \$1.00

Vid världens ända. Roman af Nataly von Eschstruth. 166 sid. 1905. 60c

Evangelium för barnen. Korta förklaringar öfver ärets evangelietexter af Zacharias Topelius. Andra upplagan. 290 sid. 1899. Ind. i klothband. 85c

En ärelös riddare. Tidsbilder från Helsingborg i början af 1300-talet af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 150 sidor. 1906. 50c

Bröderna Grimms Sagor, urval, illustrerade af Arthur Sjögren. Med 38 kolorerade illustrationer. 1905. Kartonerad. Kvar-format. \$1.00

Biblisk konkordans. Nya testamentet. Förförkortad uppl. af F. Schulthess, utgifven af John Swartz. 268 sidor. 1900. Originalklothband. 60c

Reseminnen från det Heliga Landet, Egypten och Turkiet af A. Nordlander. Med 23 plancher. 480 sidor. 1899. Inbundet i elegant originalklothband. \$1.00

Bibliska berättelser för barn af en teolog. Med 53 illustrationer. 176 sidor. 1889. Kloth. 70c

Invaldens minnen. Romantiska berättelser från tretio-åriga kriget af Wilhelm Granath. Ny, omarbetad praktupplaga. Med talrika illustrationer. 832 sidor. 1905. Inb. 80c

Tordenskjöldss spikkubba. En episod ur Göteborgs och dess omgifnings historia af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 167 sid. 1905. 50c

I granatelden vid Jalu. Skildringar och äfventyr från rysk-japanska kriget af A. O. Klausmann. Med 4 plancher. 147 sidor. 1904. Kartonerad. 65c

Psalmer och sånger, af Joh. Dillner. 185 sidor. 1894. Kartonerad. 20c

När krigsguden talar. Romantiserad skildring af vårt kommande krig af Iwan T. Aminoff (Radscha). Med talrika illustrationer. 582 sidor. 1904. Originalklothband. \$1.75

Rysen är öfver oss! En historisk berättelse om Norrköpings förstöring af ryssarna år 1710 af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 157 sidor. 1905. 50c

Raskolnikow. Roman ur ryska samhällslivet af Fedor Dostojevski. Två delar. Inbunden per del. 70c

Ned med vapnen. Af Bertha von Suttner. Ny fullständig upplaga. Inbunden i vackert klothband. 70c

Öfversända böcker skänka portofritt efter bevisat mottagande. 50c

C. RASMUSSEN PUB. CO., 170-224 S. 4th St., Minneapolis